

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa P. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w O., Dyrektorowi
Zakładu Karnego w K. i Dyrektorowi Aresztu Śledczego w Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. R. W. F. od Skarbu Państwa (Sądu
Apelacyjnego w (...)) kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł,
podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem
wynagrodzenia za udzieloną powodowi pomoc prawną z urzędu,
w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna

jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. ustawodawca nałożył na wnoszącego skargę kasacyjną obowiązek zawarcia w skardze wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku, co ma umożliwiać ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki realizujące funkcję publicznoprawną skargi kasacyjnej. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

Powód powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi. Zgodnie z utrwaloną wykładnią tego przepisu, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Ta bezdyskusyjna wadliwość kwestionowanego orzeczenia powinna być wykazana w wyczerpującym uzasadnieniu. Argumentacja skarżącego zaprezentowana we wniosku nie przekonuje o zaistnieniu takiej sytuacji i Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby kwestionowanemu orzeczeniu można było przypisać wadliwość w takim, jak wyżej opisany, stopniu.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi powoda orzeczono na podstawie § 14 ust. 1 pkt 26 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. (w związku z art. 398²¹ k.p.c.), uwzględniając trudną sytuację życiową i majątkową powoda.

jw